

„Mluvili jsme s tetou Eileen,“ řekla máma, „můžeš ji na pár týdnů navštívit. Jimmy a Doug budou mít radost.“

Snažil jsem se ovládnout svůj dech. Jimmy a Doug byli moji bratrance z Kansasu, dohromady vážili jako kůň a už se mnou několikrát pěkně vyběhli. Dovedl jsem si představit, že se na mě *těší*. Při poslední návštěvě jsem se před nima schoval na skládce a celý den se třefoval kamínky do zrezivělý cedule.

„To nemůžete udělat... Fakticky, už tam nikdy nepojedu.“

Táta řekl přísně jako vždycky: „Ale ano, prospěje ti to! Poslední dobou jsi zase jenom vysedával u sebe v pokoji. Musíš ven a mezi lidi.“

A máma řekla: „Zlato, já vím, že ta situace se mnou je pro tebe... *složitá*. Ale právě proto je dobře, že nebudeš tak sám. Třeba si ve Wichitě najdeš i pár kamarádů.“

Takže o tohle šlo, ta věc s kamarády byla velký téma už několik měsíců. Bylo mi skoro šestnáct a oni se ke mně chovali jako k mrněti.

„Kamarádil jsem se Steviem!“ Upřeně jsem na ni zíral. „Kdyby byl ještě tady, vůbec bysme tuhle pitomou debatu nevedli!“

Máma ke mně přicupitala. I když působila tak křehce, přitiskla mě k sobě, a na okamžik tímhle rozhovorem problesklo cosi vážnějšího. Jenomže já to tehdy nechtěl vidět.

„Já k tetě Eileen nechci,“ řekl jsem jenom, s tím nejsmutnějším pohledem, kterýho jsem byl schopnej. Poslední šance se z toho vykrotit.

Ale na mámu to neplatilo. „Promiň, zlato, musíš to zvládnout.“

Představil jsem si svůj prázdninovej program v Kansasu. Přes den: *Zábava a napětí na skládce komunálního odpadu*. Po večerech: *Chvaty a hmaty s Jimmym a Dougem*.

Fajn. Bylo načase rodičům věcně vysvětlit, proč něco takového nepřichází v úvahu. Přesvědčím je svejma promyšlenejma

argumentama, takže jim bude jednou provždy jasný, že už jsem dost starý a budu si život řídit sám.

„Trhněte si!“ zařval jsem a oddusl nahoru.

Odpoledne jsem vystrčil hlavu z pokoje a poslouchal: máma odešla do svého knihkupectví. Jako vždycky, když byla pryč, se atmosféra v domě změnila. Okamžitě jsem vycejtil, že *on* je ještě tady. Existovaly dva druhy ticha; neutrální ticho a pak ticho mého otce. Zádumčivý mlčení, slyšel jsem ho i u sebe nahoře. Přikradl jsem se dolů. Táta bezvládně trčel v obejváku před televizí, díval se na opakování seriálu *The Fall Guy* a skutečně si vypnul zvuk. Nikdy jsme si nebyli moc blízký a ten rok už jsme spolu skoro vůbec nemluvili. Nevěděl jsem, jestli je to kvůli mámině nemoci, protože nemůže najít práci nebo neví, co si se mnou počít. Věděl jsem jen, že jedenáct týdnů prázdnin s ním doma nedám.

Až do večera jsem se potuloval ulicema. Protože jsem byl bez peněz, šel jsem do herny Replay Arcade v nákupním centru podívat se, jestli někdo překonal rekord v *Defenderu*. A málem jsem si prvně troufl i k Larrymu – jenže pak jsem z ulice zahlédl Chucka Bannistera. Larry's byla v Grady instituce, bistro, kam chodila veškerá starší mládež. Existovalo několik nepsaných zákonů. Třeba že v patnácti tam nemáte co dělat. A už vůbec ne, pokud uvnitř sedí psychopat jako Chuck Bannister, kterej vám jde po krku.

Místo toho jsem si sedl na zídku. Chvilí jsem pozoroval projíždějící auta, pak jsem měl najednou před očima zase obrazy s mámou. Tehdy jsem na to myslel neustále, v těch nejnemožnějších chvílích. Bylo to jako hluboký bzučení v hlavě. Občas byl kolem mě dostatečný hluk, abych ho neslyšel. Nikdy ale nezmizelo úplně.

Cestou domů jsem míjel jediný kino, který v naší díře bylo: *Metropolis*. V sousedním Hudsonville, známým hlavně díky obrovskému vězení, měli multiplex, kde se promítaly

všechny nejnovější trháky. Zato naše kino byla prastará zaší-
várna pro důchodce a na konci roku ho měli zrušit. Ve výloze
viselo už několik tejdnu oznámení:

METROPOLIS
Hledá se výpomoc!

Vedle byl plakát s nějakým francouzským černobílým fil-
mem, žádnej div, že budou zavírat.

Chtěl jsem jít dál, když vtom jsem z foyer uslyšel hlasy
a nastražil uši: U pokladny stáli dva kluci a blondatá holka
v zaměstnaneckejch tričkách, všichni starší než já. Holka
mi byla trochu povědomá. Při mluvení se předkláněla, jako
by vykládala něco děsně napínavýho, pak ji rozesmála po-
známka jednoho z kluků. Vzápětí všichni tři zmizeli v sále.
Naposled jsem vzhlédl k bílé ceduli s červenými písmeny
M-E-T-R-O-P-O-L-I-S („I“ viselo nakřivo, jako kdyby zako-
plo) a šel domů.

Naši hráli v kuchyni scrabble. Jako vždycky se zdálo, že
vyhraje táta. Systematicky a bez nápadu se mámě snažil brá-
nit ve sbírání bodů, zatímco ona raději skládala krásný, ale
neužitečný slova jako *okouzlení* a *merinovlna*. Ani jinak by ti
dva nemohli bejt rozdílnější: máma malá a drobná, s brýle-
ma, v pestrobarevný halence a s vlastnoručně drhanýma ná-
ramkama na zápěstích. Byla posedlá knížkama, a když se
loučila, skoro pokaždé ještě doporučila nějakej román. Zato
na tátovi bylo poznat, že bejval sportovec. Lehce prošedivě-
lej, silnej medvěd, jako obvykle měl na sobě džíny a tričko.
A kromě novin prakticky nečetl.

Před večeří rodiče řekli, že si v nejbližších dnech ještě jed-
nou „bez dramata“ promluvíme o Kansasu – pak jsme měli
moji nejoblíbenější pizzu. Nejspíš si mysleli, že mě tímhle laci-
ným trikem uchlácholí, no a měli pravdu. Přesto si pamatuju,

že jsem večer nemohl usnout. Ležel jsem v posteli a říkal si: Mít pár kamarádů by možná nebylo tak špatný. A taky jsem si pomyslel: Proč jsem sakra tak děsně tichej?

Tak třeba moje ségra Jean: Přišla na svět, okamžitě byla sebevědomá a na všechno si troufla, zatímco já se fakticky bál *každý kraviny*. Dřív jsem kvůli úzkostný poruše dokonce musel chodit ke školní psycholožce. Jednou jsem nedokázal vkročit do vydýchaný tělocvičny, jindy jsem při vyučování dostal záchvat paniky. Pokaždý to bylo, jako kdyby byl můj rozum skladiště se spoustou světél a najednou začalo jedno světlo po druhým vypadávat, až jsem se ocitl v naprostý tmě. Vždycky to bylo, jako bych umíral.

Řekl bych, že jsem byl tehdy taky dost velkej mimoň. Aspoň mi tak říkalo pár spolužáků. Jenomže v průběhu let jsem začal bejt natolik neškodnej, že mi nezáviděli ani jedničky z matiky. Co se Stevie na podzim odstěhoval, seděl jsem v jídelně u stolu sám. Občas si ke mně přisedl jinej outsider, ale nikdy ne nadlouho. A mě se občas zmocnilo podezření, že celej můj život je jako tenhle stůl.

Když jsem byl po půlnoci pořád ještě vzhůru, šel jsem do ségrina pokoje. Jean je o spoustu let starší než já a už dávno se odstěhovala na západní pobřeží, a naši tam na nic nesáhli, kdyby jako někdy přijela na návštěvu. Akorát že to skoro nedělala. Chvíli jsem seděl na její posteli a poslouchal její starý kazety. A najednou se mi po ní začalo děsně stejskat, přitom jsme spolu dřív skoro nic nepodnikali. Ale možná právě proto.

Nakonec jsem si oblíkl bundu a šel na hřbitov. Jo, zní to, jako kdybych byl na hlavu nebo tak něco. Ve skutečnosti jsme bydleli skoro hned vedle, v bílým šindelovým domečku, ve kterým před náma bydlel hajnej se ženou. Hřbitov byl na kopečku za městem a lidi se někdy tvářili šokovaně, když jsem řekl, že mám z okna výhled na hromadu hrobů. Ale dům byl za babku a my jsme nebyli zrovna bohatý. A hřbitov

mi nikdy nevadil. Naopak, to ticho se mi dokonce zamlouvalo. V té době jsem tam chodil často, kvůli mámě a tomu temnému bzučení v hlavě. Představoval jsem si, jak bude jednoho dne pohřeb a jak sem po něm budu chodit. Zvláštní věc: U sebe v pokoji jsem pomyšlení na smrt často nedokázal snést. A zrovínka na hřbitově jsem se pak zase uklidnil.

Na letní noc bylo chladno, nebe bylo monstrózný a plný hvězd. Jenomže ten pohled pro mě vůbec nic neznamenal. Musel jsem myslet jedině na to, jak máma před pár lety dvakrát spadla z kola. Svedla to na problémy s očima a nechala si udělat nový brejle, ale nezlepšilo se to. A pak se přidaly ještě nevolnosti a bolesti hlavy.

Tak to všechno začalo: dvěma nevinnejma pádama.

Loudal jsem se po hřbitově a hledal na náhrobcích něco zajímavého: MARTHA F. SUDEROWOVÁ, 24. dubna 1876 – 1. března 1979, sto dva let! Ze všeho nejradši jsem mrtvým vymějšlel krátký životopisy: CARL ROTHENSTEINER, 12. dubna 1901 – 21. února 1973: Solidní řemeslník, přestál spoustu krizí, nikdy si nestěžoval. Špatný hráč pokeru, fanatický fanoušek *St. Louis Rams*, skoupý na slovo, občas brečel v kině. Náhly infarkt, jen o pár dní dříve se po dvanácti letech rozbrojů usmířil se synem...

Přešel jsem k dalšímu hrobu, když vtom jsem zaslechl skřípání štěrku.

Ve tmě se mihly blondatý vlasy. Přimhouřil jsem oči a zjistil, že je to ta holka z kina. Tenkrát jsem věděl jen to, že se jmenuje Christie nebo Kirstie a chodí na stejnou střední jako já. Jistěže jsem ji zahlídl už víckrát, dokonce i tady na hřbitově, ale teprve odnedávna jsem ji doopravdy vnímal. Jako nový slovíčko, co se naučíte a najednou je všude.

Neodvážil jsem se pohnout. Ona si mě nevšimla a jako duch se mihla ke hrobu vedle vchodu. Ozvalo se zasyčení. Její profil na okamžik ozářil plamen, pak byl ve tmě vidět jen žhnoucí konec cigarety, když potáhla.

Najednou sebou trhla – a koukla *rovnou* na mě.

Škubl jsem sebou, jako kdyby mi někdo strčil pod tričko kostku ledu.

Zjevně ji nepřekvapilo, že tady jsem. Jen kouřila a chvíli si mě prohlížela. Pak prošla branou a zmizela.

Z lesa se zvedl vítr. Ještě pořád jsem stál ve tmě a díval se za ní, celou dobu, ačkoli byla už dávno ta tam. A víc už není co říct, než že jsem druhý den začal v kině a nastalo nejhezčí a nejstrašnější léto mého života.